

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou ve věci

žalobce: **T.A.T.**, narozený ..., státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem ...

zastoupený: JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát, se sídlem Šlejnická 1547/13,
160 00 Praha 6,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 3.1.2019 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2018 č.j. OAM-969/ZA-ZA11-HA08-2018

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. **Včasnou žalobou** ze dne 3.1.2019 se žalobce domáhal přezkoumání napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2018 č.j. OAM-969/ZA-ZA11-HA08-2018, jímž bylo rozhodnuto tak, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen **zákon o azylu**), a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Proti tomuto rozhodnutí žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

prostřednictvím podané žaloby namítal, že žalovaný se nesprávně nezabýval tím, zda nedošlo ve vlasti žalobce k takové zásadní změně situace, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Na podporu svého tvrzení odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen NSS) ze dne 6.12.2012 č.j. 3 Azs 6/2011-96, kde se NSS zabýval požadavky kladenými na rozhodnutí žalovaného o zastavení řízení o opakovaných žádostech o mezinárodní ochranu. Z uvedeného dle žalobce je tak zcela evidentní, že pro vyhodnocení toho, zda nedošlo k podstatným změnám okolností vztahujícím se k možnému pronásledování z důvodů uvedených v ustanovení § 12 nebo § 14a zákona o azylu, bylo zapotřebí zvážit rovněž to, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu žalobce, která by mohla založit opodstatněnost nové žádosti. Pouze tímto způsobem bylo totiž možné vyloučit eventuální hrozbu pronásledování nebo vážné újmy pramenící např. z nově vypuknuvšího válečného konfliktu nebo přírodní katastrofy. Bod 3 předmětného argumentu postulovaného NSS žalovaný očividně nerespektoval a otázku, zda nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany, nijak netématizoval. Tímto pak své rozhodnutí zatížil zřetelnou vadou nezákonnosti, pro kterou nemůže obstát. Předmětnou otázkou se v poslední době zabýval NSS ve svém rozsudku ze dne 3. 10. 2017 č.j. 9 Azs 185/2017-38, v němž mimo jiné uvedl: „Pro projednávanou věc je podstatné, že byt' je odlišný text § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve znění účinném do 17. 12. 2015, § 11a odst. 1 aktuálního znění zákona a také jeho § 11a odst. 3, je z nich zřejmé, že se ministerstvo při posuzování všech opakovaných žádostí o mezinárodní ochranu zabývá stejnou otázkou - zda tu nejsou nové skutečnosti nebo zjištění, které by mohly vést k udělení mezinárodní ochrany. Důvod rozlišování mezi první a další opakovanou žádostí tedy není v okruhu věcných problému, které se při rozhodování o nich řeší. Spočívá v tom, že cizinci nadále nesvědčí postavení žadatele o mezinárodní ochranu ani práva a oprávnění s tím spojená (viz § 3d a § 87a zákona o azylu, srovnej také čl. 40 - 42 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/32/EU o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany, tzv. procedurální směrnice, čl. 3 odst. 1 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2013/33/EU, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu, tzv. přijímací směrnice, a důvodovou zprávu k novele zákona o azylu provedené zákonem č. 314/2015 Sb.). Tato skutečnost však nemá na obsah rozhodnutí o zastavení řízení o další opakované žádosti podle § 11a odst. 3 zákona o azylu vliv. Na odůvodnění tohoto rozhodnutí je proto třeba klást nároky, které rozšířený senát zformuloval ve vztahu k rozhodnutí o opakované žádosti dle dřívější právní úpravy. Ve všech těchto případech je třeba trvat na tom, aby ministerstvo zdůvodnilo jednak svůj závěr, že cizinec ve své žádosti neuvedl relevantní důvody, které nemohl uplatnit v předchozích žádostech, jednak že v zemi jeho původu nedošlo k podstatným změnám, které by mohly mít vliv na případné udělení mezinárodní ochrany.“ Závěrem žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému.

Zároveň byla součástí žaloby i žádost o přiznání odkladného účinku žalobě, o níž bylo rozhodnuto usnesením ze dne 1.2.2019 č.j. 60 Az 1/2019-23 tak, že návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

2. **Napadeným rozhodnutím ze dne 28.11.2018 č.j. OAM-969/ZA-ZA11-HA08-2018** žalovaný rozhodl o nepřipustnosti žádosti o udělení mezinárodní ochrany podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a řízení o udělení mezinárodní ochrany bylo v důsledku toho podle § 25 písm. i) téhož zákona zastaveno. Z odůvodnění rozhodnutí vyplynulo, že žalobce dne

13.11.2018 podal opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany v České republice (dále jen **ČR**). Poté dne 16.11.2018 k uvedené žádosti poskytl údaje a sdělil, že je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky (dále jen **Vietnam**), národnosti Kinh a je bez náboženského vyznání. Není ani nebyl nikdy členem žádné politické nebo jiné organizace. Jeho Zdravotní stav je v pořádku, je svobodný, ale v ČR má přítelkyni, s níž má jednoho potomka. Ve Vietnamu naposledy žil v obci Tovnh Dien, Trieu Son, kraj Thanh Hoa. Do ČR naposledy přicestoval letecky v roce 2016, před tím pobýval v ČR v letech 2001-2005, konkrétně v Chebu, za účelem studia (fakticky nestudoval, ale pracoval na tržnici). Důvodem návratu do Vietnamu byla smrt jeho matky v roce 2005. První žádost o udělení mezinárodní ochrany podal v roce 2017, avšak ta mu nebyla udělena. Při aktuální žádosti uvedl jako důvod podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany, že s přítelkyní mají malé dítě a provozují obchod, kdy on sám musí pomáhat a přítelkyně s dítětem jej potřebují. Návrat do vlasti odmítl, neboť se tam zadlužil a nesplatil dluh, který dle něho vznikl v roce 2015 prohrou velkého množství peněz v automatech.

Žalovaný se s ohledem na předmět řízení rozhodl nepovažovat rodinný stav (manželka a společný potomek) za relevantní a proto jej k dalšímu dokazování nevyužil. V napadeném rozhodnutí žalovaný odkázal na správní rozhodnutí o předcházející žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 15.11.2017 č.j. OAM-156/LE-LE05-2017, tj. rozhodnutí o první takové žádosti žalobce na území ČR (21.10.2017). Žalovaný posoudil důvody současné žádosti o udělení mezinárodní ochrany s předešlou žádostí a toto posouzení vyhodnotil s negativním výsledkem pro žalobce, neboť žalobce v řízení o první žádosti uvedl jako důvody svou tehdy ještě těhotnou přítelkyni a finanční dluh mafii ve Vietnamu z ilegálních sázek na fotbal, který nesplatil a tudíž se obává chování z jejich strany, což bylo téměř obdobně tvrzeno i v opakované žádosti, tudíž nebyla žalovaným shledána žádná nová tvrzená skutečnost, která by měla vliv na posouzení opakované žádosti. Rovněž žalovaný porovnal situaci v zemi původu žalobce v řízení o první i opakované žádosti a v obou případech shledal, že v zemi původu není důvodu k obavám a rovněž skutečnost, že se tato situace v době mezi prvním řízením a současným nijak nezměnila. V podrobnostech odkázal žalovaný na vedený správní spis k této věci žalobce, který obsahuje rozhodnutí soudů a správního orgánu v předešlém řízení o první žádosti žalobce. Žalovaný tak neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť neuvedl žádnou novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žadatele o udělení mezinárodní ochrany z vlasti a obav z návratu do vlasti, a taková skutečnost nebo zjištění se ani neobjevily. Žalovaný tak po výše popsaném posouzení přípustnosti opakované žádosti žalobce ve smyslu ustanovení § 11a odst. 1 zákona o azylu ji posoudil jako nepřipustnou.

3. **Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě dne 24.1.2019** popřel oprávněnost žaloby a nesouhlasil s ní, neboť neprokazuje nezákonnost napadeného rozhodnutí. Dále odkázal na obsah správního spisu, zejména na žádost o udělení mezinárodní ochrany, ostatní písemnosti a napadené rozhodnutí. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že aktuální žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany na území ČR je již druhou v pořadí. Po posouzení důvodů, uvedených žalobcem v podání opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 13.11.2018 žalovaný konstatoval, že žalobce uvedl naprosto stejné motivy svého odchodu z vlasti a neochoty se do Vietnamu opětovně vrátit, jako uváděl v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní

ochrany, tj. legalizaci pobytu, nechce opustit již narozené dítě žijící v ČR, stejně jako svou přítelkyni. Rovněž skutečnost, že ve Vietnamu dluží vysokou finanční částku, již uváděl ve svém prvním správním řízení o udělení mezinárodní ochrany, v němž bylo toto řádně posouzeno. Žalobce v průběhu správního řízení o jeho první žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 21.10.2017 označil za důvod podání žádosti těhotnou přítelkyni v ČR a rovněž uvedl, že ve Vietnamu dluží lidem spojeným s mafií peníze z ilegálních sázek na fotbal a při nesplacení dluhu se obává ohrožení z jejich strany. Žalovaný tak každopádně neshledal důvody pro opakované posuzování žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany ve vztahu k jím uváděným důvodům, neboť ten neuvedl žádnou věrohodnou a relevantní novou skutečnost ve smyslu zákona o azylu, která by odůvodňovala opětovné vedení správního řízení a opětovné hodnocení důvodů odchodu žalobce z vlasti a obav z návratu do vlasti. Opakovaně tedy žalovaný konstatoval, že azyl je naprosto specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu. Žalovaný se tedy nedomnívá, že by při svém postupu porušil některá ustanovení zákona o azylu či správního řádu, že by v této souvislosti bylo napadené rozhodnutí nezákonné nebo by žalobce byl nějakým způsobem zkrácen na svých právech. Námitky uvedené v žalobě shledal žalovaný jako neodůvodněné, proto závěrem navrhl, aby soud žalobu v plném rozsahu zamítl.

4. **Ze zaslaného správního spisu** vedeného žalovaným v této věci vyplývá, že skutečnosti uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 28.11.2018 i ve vyjádření žalovaného ze dne 24.1.2019 odpovídají obsahu spisu. Podle protokolu o předání rozhodnutí bylo napadené rozhodnutí ze dne 28.11.2018 žalobci předáno dne 19.12.2018.
5. Podle **§ 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní** (dále jen **s.ř.s.**) soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy (dále jen *správní orgán*). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí je soud povinen přezkoumat napadený výrok v mezích žalobních bodů uvedených v žalobě (**§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.**). Ve věcech mezinárodní ochrany rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (**§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.**).
6. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání dle **§ 51 odst. 1 s.ř.s.**, jelikož žalobce se v zákonné lhůtě nevyjádřil a tím byl jeho souhlas s takovým postupem presumován, žalovaný s uvedeným postupem souhlasil a soud neshledal pro nařízení jednání důvod.
7. Podle **§ 10a odst. 1 písm. e) zákona o azylu** „*Žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřípustná, podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, kterou ministerstvo posoudilo jako nepřípustnou podle § 11a odst. 1.*“
8. Dle **§ 10a odst. 2 zákona o azylu** „*Je-li žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřípustná, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.*“
9. Podle **§ 11a odst. 1 zákona o azylu** „*Platí, že podal-li cizinec opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany, ministerstvo nejprve posoudí přípustnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany, a to, zda uvedl nebo se objevily nové skutečnosti nebo zjištění, které*

nebyly bez vlastního zavinění cizince předmětem zkoumání důvodů pro udělení mezinárodní ochrany v předchozím pravomocně ukončeném řízení a svědčí o tom, že by cizinec mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.“

10. Dle § 25 písm. i) zákona o azylu „Je důvodem pro zastavení řízení to, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřijatelná.“
11. Podanou žalobou se žalobce domáhal z důvodů shora uvedených zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného ze dne 28.11.2018, ale soud z níže uvedených důvodů shledal, že žaloba není důvodná.
12. Žaloba byla postavena na okruhu žalobních námitek týkajících se toho, že žalovaný neprovedl dostatečné srovnání situace v zemi původu od doby podání první a druhé žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany. Zdejší soud po přezkoumání obsahu rozhodnutí žalovaného a správního spisu dospěl k závěru, že žalobní námitky nejsou důvodné, jak je zřejmé z dále uvedeného.
13. Na úvod své argumentace považuje soud za vhodné poukázat na rozsudek NSS ze dne 11.6.2009 č.j. 9 Azs 5/2009-65, jenž utvrzuje v názoru správního postupu správního orgánu, když uvádí: *„Hlavním smyslem a účelem možnosti podat opakovanou žádost o udělení mezinárodní ochrany je postihnout případy, kdy se objeví takové závažné skutečnosti, které by mohly ovlivnit hmotněprávní postavení žadatele a které nemohl uplatnit vlastní vinou během předchozího pravomocně ukončeného řízení. Při opakovaném podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany je proto nutno důsledně dbát na splnění těchto podmínek, které mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu této nové žádosti, jenž může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí. A dále rozsudek NSS ze dne 30.6.2009 č.j. 4 Azs 23/2009-64 „Podává-li žadatel o mezinárodní ochranu opakovanou žádost, je povinen v ní uvést nové skutečnosti či zjištění. Nevyhoví-li, posoudí správní orgán žádost dle § 10a písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jako nepřijatelnou.“.*
14. V návaznosti na výše uvedené rozsudky NSS odkazuje soud na rozsudek rozšířeného senátu NSS ze dne 6.3.2012, č.j. 3 Azs 6/2011-96, který dále specifikoval aspekty, jimiž se musí rozhodující správní orgán ve svém posuzování opakované žádosti o mezinárodní ochranu řídit, takto: *„Odůvodnění správního rozhodnutí o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany proto musí vždy obsahovat zdůvodněný závěr správního orgánu o tom, že 1) žadatel v opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany neuvádí žádné nové skutečnosti či zjištění relevantní z hlediska azylu nebo doplňkové ochrany, resp. 2) pokud takové skutečnosti či zjištění uvádí, pak pouze takové, které mohl uplatnit již v předchozí žádosti, a 3) že nedošlo k takové zásadní změně situace v zemi původu, která by mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Správnost těchto závěrů správního orgánu podléhá v plném rozsahu kognici správních soudů v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu o zastavení řízení pro nepřijatelnost opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany.“*
15. Soud na úvod své argumentace uvádí, že žalovaný v napadeném rozhodnutí správně zkonstatoval podstatné skutečnosti z předešlého azylového řízení a porovnal je s právě probíhajícím azylovým řízením. Výsledkem tohoto srovnání bylo již dříve uvedené a to, že tvrzené důvody uvedené v žádosti o udělení mezinárodní ochrany jsou totožné s těmi

z předešlé žádosti a rovněž, že na základě zjištěných informací z předešlého a současného řízení o bezpečnostní situaci ve Vietnamu z hlediska relevantních důvodů, jež by opravňovaly aplikaci ust. § 12 a § 14a azylového zákona (ust. § 11a odst. 1 téhož zákona), nebyla zjištěna žádná změna, která by opodstatňovala udělení mezinárodní ochrany dle výše uvedených ust. zákona o azylu (tj. stav ve Vietnamu je pro žalobce v případě návratu bezpečný). Aplikace těchto ust. je nezbytnou podmínkou pro opětovné věcné posouzení žádosti. V opačném případě, tj. kdy se žalobci nepovede prokázat skutečnosti, pro něž by bylo možné udělit azyl dle ust. § 12 zákona o azylu nebo doplňkovou ochranu dle ust. § 14a téhož zákona, je následně postupováno dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) v návaznosti na § 25 písm. a), jak tomu učinil žalovaný v této projednávané věci. S těmito závěry žalovaného se soud ztotožnil.

16. Přesto soud považuje za vhodné, uvedené závěry žalovaného dále rozvést a upřesnit. Nejprve soud v návaznosti na výše uvedenou judikaturu a závěry žalovaného konstatuje, že žalobce v nově podané žádosti o mezinárodní ochranu skutečně opětovně uvedl důvody totožné s těmi, které uvedl již v řízení o předešlé (prvé) žádosti o udělení mezinárodní ochrany i když s nepodstatnými nuancemi pro učiněné závěry. Tj. v současné žádosti uvedl strach z pronásledování ze strany soukromých osob z důvodu vzniklých dluhů. Tato tvrzení se od předešlé (první) žádosti liší pouze ve způsobu vzniku dluhu, kdy v prvním případě vznikl na základě sázek na herní automaty a v současné žádosti ze sázek na fotbalové zápasy. K tomuto důvodu se žalovaný vyjádřil již v předcházejícím řízení, kdy žalobce tvrdil totéž. Soud na výše uvedené dodává, že v případě, kdy by bylo nutno přihlížet ke změně věřitele nebo celkově nejspíše nově tvrzenému dluhu (což žalobce netvrdil), což v této věci nenastalo, jelikož žalobce sám uvedl, že aktuálně tvrzený dluh vznikl někdy v roce 2015, což je dva roky před první podanou žádostí o udělení mezinárodní ochrany (2017), tudíž mu musela být tato skutečnost známa již v době řízení o první žádosti a v takovém případě nelze k později tvrzenému důvodu přihlížet, jak uvádí ust. § 11a odst. 1 písm. a) zákona o azylu. Rovněž sama existence dluhu a strach z jeho vymáhání, není azylovým důvodem, neboť v souvislosti s bezpečností situací v zemi původu a ust. § 2 odst. 6 zákona o azylu, nelze danou situaci podřadit pod ust. § 12 a § 14a zákona o azylu, tudíž není splněna ani jedna z podmínek obsažených v ust. § 11a odst. 1, která podmiňuje svým naplněním přistoupení k opakovanému věcnému vyřízení žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Jako další důvod uvedl žalobce snahu o legalizaci pobytu za účelem soužití s přítelkyní a jejich společným potomkem a provozování obchodní činnosti. Rozdíl oproti předešlé žádosti spočívá ve skutečnosti, kdy přítelkyně žalobce již není těhotná, neboť již porodila společného potomka. Uvedený důvod, však opět nelze podřadit pod žádné z ust. § 12 a § 14a zákona o azylu a současně se jedná o totožný důvod žádosti, který směřoval za legalizaci pobytu žalobce na území ČR. K uvedenému se žalovaný již vyjádřil v předcházejícím řízení o první žádosti žalobce a i v nynějším řízení, kdy neshledal uvedené důvody jako relevantní a nepřistoupil k jejich hodnocení, co se relevance žádosti týká. Navíc žalobce dále uvedl naprosto nerelevantní azylový důvod podnikatelskou činnost na území ČR, kterou žalovaný rovněž neshledal jako relevantní. Přesto, že tedy nějaké nepatrné změny nastaly nelze je vykládat jako natolik zásadní změnu, aby mohla zakládat opodstatněnost nové žádosti o mezinárodní ochranu. Z hlediska výše uvedeného tak žalobce skutečně nenaplnil podmínky pro aplikaci ust. § 11a odst. 1.

1/2019

17. Žalovaný přesto i nadále postupoval v souladu s ust. § 3 správního řádu a zajistil si pro řízení o žádosti další podklady pro utvoření objektivního náhledu tak, aby nedošlo ke zkrácení práv žalobce z příčin vycházejících z nedostatečně zjištěného stavu věci vzbuzujících pochybnosti. Jednalo se jmenovitě o výpovědi žalobce učiněné v průběhu současného i předchozího azylového řízení vedeného pod č.j. OAM-156/LE-LE05-2017 a dále informace, které shromáždil v průběhu správního řízení ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv ve Vietnamu. Konkrétně vycházel z informací OAMP - Bezpečnostní a politická situace v zemi ze dne 24.8.2018, Zprávy Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) květen 2017 a Údaje o zemi Vietnam ze dne 9.4.2018. Veškeré uvedené informace jsou součástí spisového materiálu. Žalobce, ačkoliv byl k tomu vyzván, nedoložil žádné jiné podklady, které by opodstatňovaly nebo dokazovaly nově tvrzené skutečnosti o hrozícím nebezpečí ze strany státních orgánů Vietnamu, kdyby se žalobce na území navrátil. Nutno také poukázat na skutečnost, že v době podání mezi první žádostí a tou aktuální, uplynulo přibližně 13 měsíců, což je poměrně velmi krátký časový úsek. Žalovaný tak správně neshledal natolik závažnou změnu situace v zemi původu žalobce, aby měla za to založit důvody pro opodstatněnost nově podané žádosti o udělení mezinárodní ochrany.
18. Na základě zjištěných informací o zemi původu žalobce soud konstatuje, že žalovaný vyhodnotil situaci ve shodě se zajištěnými podklady a na základě jím provedeného vyhodnocení byla shledána zcela v pořádku. Rovněž nelze souhlasit s žalobcem a považovat za pochybení, pokud žalovaný v napadeném rozhodnutí neuvedl doslovné znění informací o situaci v zemi původu žalobce z předešlého azylového řízení, neboť podstatné skutečnosti z předešlého řízení jsou obsaženy ve spisovém materiálu a jsou tak jeho nedílnou součástí. K namítanému absentujícímu srovnání aktuální a předešlé situace v zemi původu, soud odkazuje na str. 2-3 napadeného rozhodnutí, kde se žalovaný zabýval aktuální situací ve Vietnamu. V případě námitky, kdy se žalobce konkrétně nevyjádřil k posouzení a srovnání bezpečností situace ve Vietnamu v době první podané žádosti o udělení o mezinárodní ochrany a té současné, konstatuje soud, že v daném případě, kdy žalobce netvrdil ničeho, co by souviselo se změnou bezpečností situace ve Vietnamu, provedl žalovaný přezkum pouze v obecné rovině, kdy si za tímto účelem zajistil dostatek podkladů a současně z obsahu rozhodnutí o předešlé žádosti je zřejmé, že žádnou změnu v tomto stavu ve Vietnamu neshledal. Nelze tedy vycházet pouze z explicitně vyjádřeného závěru srovnání těchto stavů, v daném případě je nutno přihlídnout k implicitně vyjádřenému srovnání bezpečností situace v zemi původu žalobce v době od první podané žádosti až do současnosti. Tato tvrzení vychází především ze skutečnosti, že se žalobce evidentně tímto stavem zabýval, o čemž svědčí spisový materiál vedený žalovaným a jím učiněné závěry v napadeném rozhodnutí. S tímto názorem se posléze ztotožňuje i zdejší soud.
19. Soud ještě dodává, že v případě opakované žádosti leží na žalobci větší měrou břemeno tvrzení a rovněž břemeno důkazní, než je tomu v případě prvně podané žádosti, neboť v opakované žádosti je žalobce povinen označit, v čem konkrétně shledává onu novou skutečnost nebo nově nastalé okolnosti, jež mu nebyly známy v době řízení o prvé žádosti a jimiž se bude muset správní orgán zabývat. Vzhledem k tomu, že žalobce ničeho nového neuvedl a pouze „poupravil“ důvody uvedené v první žádosti a současně v žalobě neuvedl, v čem konkrétně shledává zhoršení jeho situace v zemi původu, ba naopak, ničeho

takového netvrdil a žalobní námitka tak pouze obecně namítá nesprávné vyhodnocení srovnání stavu předešlého se stavem současným, k čemuž žalobce jak už bylo řečeno, ničeho nepředložil, nezbyvalo správnímu orgánu než řízení zastavit dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu, jelikož opakovaná žádost byla v daném případě správně shledána nepřipustnou dle ust. § 10a odst. 1 písm. e) téhož zákona.

20. Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem soudu nezbylo, než **žalobu zamítnout** jako nedůvodnou ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s., dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná (**výrok I. rozsudku**).
21. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého by měl nárok na jejich náhradu žalovaný, který měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nevznikly, a proto jejich náhrada nebyla žádnému z účastníků přiznána (**výrok II. rozsudku**).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni (§ 12 odst. 1, § 102, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 27. září 2019

JUDr. Alena Hocká v.r.
samosoudkyně

